

ת"פ 59162/03/19 - מדינת ישראל נגד לירן סויסה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 59162-03-19 מדינת ישראל נ' סויסה

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל אוסטפלד נאוי
מאשימה מדינת ישראל
נגד לירן סויסה
נאשם

החלטה

לפניי בקשתו המקדמית של הנאשם למחיקת האישום נגדו, בטענה של הגנה מן הצדק.

כתב האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, עבירה על סעיף 7(א) ו-7(ג) סיפא בפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973 (להלן: "הפקודה").

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 2.6.2018 בשעה 22:00 או בסמוך לכך, גידל הנאשם בביתו שבכפר יונה, 13 שתיל קנבוס במשקל של 8.65 גרם נטו.

טענות הגנה

בבקשה שלפני, טוענת הסנגורית להגנה מן הצדק ועותרת לביטול האישום.

הסנגורית ציינה כי על פי כתב האישום העבירה בוצעה ביום 2.6.18 וכתב האישום הוגש ביום 24.3.19. הפנתה לעובדות כתב האישום וציינה כי החיפוש בביתו של הנאשם נערך מכוח צו חיפוש שבוצע כשלושה ימים לאחר חתימתו.

הסנגורית הוסיפה כי במהלך ביצוע צו החיפוש הנאשם שיתף פעולה באופן מלא, הודה בהחזקת הסמים לצריכה אישית, ומסר פרטי אדם ממנו קנה סם במספר הזדמנויות. עוד מסר הנאשם כי באחד מהמקרים בהם רכש סם קיבל פרח ובו היה זרע, הנאשם שתל אותו אך לא עשה בו שימוש. לגישת הסנגורית המשקל הנמוך שנתפס נובע מהעובדה כי שתילתו סמוכה למועד התפיסה.

הסנגורית ציינה כי ביום 26.7.18 הושלמו הליכי החקיקה של חוק הסמים המסוכנים (עבירות קנס מיוחדות - הוראת

שעה), התשע"ח-2018 (להלן: "חוק הסמים"), הקובע מנגנון אכיפה באמצעות קנסות מיוחדים, עבור עבירות מן הסוג שבכתב האישום דנן, וכי סעיף 4(א) בחוק הסמים קובע כי מועד תחילתו של החוק תהא ביום 1.4.19.

הסנגורית טענה כי כתב האישום הוגש בחלוף 9 חודשים ממועד ביצוע העבירה ו-6 ימים בלבד עובר לתחילתו של התיקון לחוק. לגישת הסנגורית עובדות אלה מקימות לנאשם הגנה מן הצדק באופן המחייב מחיקת האישום.

הסנגורית ציינה כי ביום 21.11.19 פנתה למאשימה בבקשה לביטול כתב האישום בעניינו של הנאשם. לטענתה, בקשתה נדחתה, בשל מועד ביצוע העבירה ביחס למועד כניסתו לתוקף של התיקון לחוק, ומאחר והעבירה בוצעה בנסיבות גידול, כך שהנאשם אינו זכאי להנות מהתיקון לחוק בכל מקרה.

הסנגורית ציינה כי המאשימה בחרה את סעיף העבירה שמופיע בכתב האישום, וגרסה כי התיקון לחוק אינו מבדיל או מסייג את תחולתו ביחס לנסיבות ההחזקה. משכך, משמדובר בעבירה של החזקה בלבד, הרי שראוי כי התיקון לחוק יחול עליו.

הסנגורית הוסיפה כי מדובר בסם קל, לגישתה במשקל נמוך, שהחזקתו אינה מאופיינת בנסיבות חומרה כלשהן.

הסנגורית חזרה וציינה כי מועד תחילתו של החוק נקבע ליום 1.4.2019, יחד עם זאת, סעיף 4(ג)(1) בחוק קובע מפורשות כי אף אם נעברה עבירה לפני יום תחולתו של החוק וטרם הוגש בגינה כתב אישום, רשאי אדם לפנות בבקשה לשלם קנס בעבור העבירה, בהתאם להסדר שבהוראות השעה. הוסיפה כי הגם שהחוק קובע את יום תחילתו, קיים הסדר ייחודי, המכיר בתחולה רטרואקטיבית, למקרים בהם העבירות בוצעו עובר לכניסת החוק לתוקף.

לגישת הסנגורית, משאלה הם פני הדברים ומשידעה המאשימה על שינויי החקיקה חודשים ארוכים עובר להגשת כתב האישום ובתוך כך, ידעה על האפשרות לתחולה רטרואקטיבית, הגשת כתב האישום במועד בו הוגש, פוגעת בעקרונות הצדק.

הסנגורית גרסה כי הנאשם עומד בתנאי הסף הקבועים בתיקון לחוק, הואיל והוא נעדר עבר פלילי ואינו נמנה על אוכלוסיות היעד עליהן התיקון לחוק לא חל.

הסנגורית הפנתה לסעיף 5(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אשר מסדיר תחולתה הרטרואקטיבית של נורמה מקלה, וקובע כך: "נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על העניין החיקוק המקל עם העושה; "אחריות לה" - לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה.

הוסיפה כי בכך גילה המחוקק רצונו כי בהליכים פליליים תחול הנורמה המקלה עם הפרט, בכך שיהנה מהמצב המשפטי הטוב ביותר עבורו, וכך גם בעניינו, והפנתה בהקשר זה לבג"צ 1618/97 סצי' נ' עיריית ת"א.

הסנגורית טענה כי במועד הגשת כתב האישום טרם נכנס לתוקפו התיקון לחוק, אלא שהמאשימה ידעה על שינוי המגמה בהיבט האכיפה והענישה ומשכך, בחינת עניינו של הנאשם הייתה צריכה להיעשות לאור התיקון אף אם טרם נכנס לתוקף.

לשיטת הסנגורית הבחירה להגיש כתב אישום הינה בחירה שאינה סבירה או מידתית, אינה עולה בקנה אחד עם עקרונות צדק והגינות ואינה יכולה לעבור במבחן הביקורת המנהלית בפלילים.

הסנגורית ציינה כי עניינו של הנאשם לא טופל במשך תקופה העולה על 9 חודשים. במשך רוב התקופה הזו הרשויות ידעו על התיקון לחוק, אשר יש בו להקל עם הנאשם. לשיטתה של הסנגורית, חרף כך המאשימה מצאה להגיש כתב אישום שישה ימים בלבד לפני כניסת התיקון לתוקף, במודעות מלאה כי הגשת כתב האישום תוציא את הנאשם מאוכלוסיית היעד עליה חל התיקון.

עוד לגישת הסנגורית, ההחלטה על הגשת כתב אישום נגד הנאשם, 6 ימים עובר לכניסת התיקון לחוק לתוקף, הובילה להפליה בין הנאשם לבין אחרים, אשר עניינם נדון בחלוף שישה ימים. הוסיפה כי 6 ימים אינם מהווים סיבה מוצדקת לאבחנה בין נאשמים או אף אלה שלא יוגש נגדם כתב אישום בגין אותה עבירה.

הסנגורית טענה כי הצבת הפרט כנאשם, הגם שאין חובה לעשות כן בשל קיומם של אמצעי אכיפה חלופיים, אשר עתידים להיות רלוונטיים עבורו, מובילה לפגיעה חריפה בתחושת הצדק. הסנגורית הפנתה בהקשר זה לרע"פ 1161/16 מ"י נ' ורדי, שם בית המשפט העליון הרחיב את ההגנה מן הצדק, כך שתחול אף מקום בו פעולות הרשות נעדרו כל כוונת זדון. משכך, לגישתה, אין חשיבות של ממש למניעה של הרשות באם אלה קיימים עת השתתה בהגשת כתב האישום.

הסנגורית הוסיפה וטענה כי בחלוף 6 ימים יכול היה הנאשם שלא לעמוד לדין וההחלטה להגיש כתב אישום בעניינו מהווה פגם של ממש באופן המקיים את המבחן הראשון מבין המבחנים שנקבעו בע"פ 40649/07 **בורוביץ' נ' מדינת ישראל**. (להלן: "הלכת בורוביץ").

הסנגורית טענה כי קיום ההליך המשפטי, פוגע פגיעה חריפה בתחושת הצדק, על כן עותרת היא שבית המשפט יורה על ביטול כתב האישום שהינו הסעד היחיד שיש בו כדי להלום את עוצמת הפגיעה, וכן ישווה את מעמדו של הנאשם למעמדם של אחרים.

תגובת המאשימה

לטענת המאשימה אין בסיס משפטי לטענות ההגנה, ומשכך יש לדחותן וכן את הבקשה לביטול האישום.

המאשימה ציינה כי התערבות בית המשפט בשיקול דעת התביעה והביקורת השיפוטית על מדיניות התביעה הינה מצומצמת והפנתה בהקשר זה לבג"צ 3405/12 פלונית נ' מדינת ישראל, שם נקבע:

"הדין מקנה לגורמי התביעה שיקול דעת רחב בהחלטות בנושא העמדה לדין, שהן החלטות שנמצאות בליבת שיקול דעתם המקצועי. כפועל יוצא מכך ומעמדה של התביעה ככלל, הכירה פסיקתנו בקיומו של מתחם סבירות רחב בהחלטות בדבר העמדה לדין, וכנגזר מכך נקבע שמדיניות ההתערבות בעילת חוסר סבירות בהחלטות מעין אלה היא מצומצמת.

המאשימה הוסיפה, כי ביקורת שיפוטית על מדיניות התביעה ראוי שתעשה בדרך של תקיפה ישירה. קרי, עתירה לבג"צ ולא אגב הליך פלילי העוסק במקרה קונקרטי והפנתה בהקשר זה לבג"צ 841/19 מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי בת"א ואח'.

המאשימה ציינה כי הבחירה בסעיף האישום הינה בגדר פרוגרטיבה שלה, והוסיפה כי מדובר באחת הנגזרות של הסמכות להעמיד לדין ואשר מצויה בליבת שיקול הדעת של רשויות התביעה. לאור כך, טוענת המאשימה כי התערבות בית המשפט בסוגיה זו שמורה למקרים מצומצמים וקיצוניים ביותר, עקרונות אלו מצאו את ביטויים בפסיקה לא אחת, והפנתה לע"פ 42054-08-13 מדינת ישראל נ' קסטיאל, שם נקבע:

"איננו מחדשים מאום אם אנו אומרים, כי הבחירה בהוראת חיקוק היא חלק מהפרוגרטיבה של התביעה במילוי תפקידה בהגשת כתבי האישום. היקף ההתערבות בהחלטת היועץ המשפטי לממשלה ורשויות התביעה בנושא זה, הוא מצומצם ביותר ונקיטה בדרך פעולה זו שמורה למקרים קיצוניים וחמורים בלבד. בבג"צ 7195/08, אליו הפנתה התביעה, נקבע כי התערבות מסוג זה תיעשה רק כאשר מדובר במשגה מהותי או עיוות מהותי היורדים לשורשו של עניין. ככלל, כאמור, עקרון הפרדת הרשויות מכתב, בהכרח, שמירה על מעמדה של התביעה כמי שבוחרת את הוראת החיקוק הרלבנטית. בית המשפט איננו יועץ-על, איננו תובע-על..."

עוד נקבע שם:

"הכלל הוא, כי התביעה היא "בעלת הבית" על כתבי האישום, וכפועל יוצא מכך הבחירה בהוראות החיקוק הרלבנטיות, שמורה לה. בית המשפט ככלל איננו מתערב בשיקול דעתה, גם אם הוא סבור כי ניתן היה להחליט החלטה אחרת..."

המאשימה מסרה כי עליה מוטלת החובה לבחור בהוראת החיקוק המבטאת בצורה ההולמת ביותר את המעשים המפורטים בכתב האישום, וזאת על פי שיקול דעתה. ככל שיש מספר חלופות אפשריות על התביעה לבחור בתום לב, מבין מספר החלופות את החלופה המתאימה ביותר, ואין לקבל עמדה לפיה על התביעה לבחור דווקא בסעיף האישום המקל, כפי שאין לטעון כי על התביעה לבחור בסעיף האישום המחמיר. כאשר ישנן מספר חלופות, על התביעה לבחור

בסעיף האישום אשר מבטא באופן ההולם ביותר את מהות המעשים המפורטים בכתב האישום.

המאשימה הפנתה בהקשר זה לדברי י' קדמי בספרו סדר הדין בפלילים, חלק שני, כרך א' (מהדורה מעודכנת-2009) בעמ' 927: **"בהגשת כתב אישום צריכה התביעה להשתדל לבחור, בין סעיפי האישום האפשריים, אותו האישום המבטא בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה. במסגרת זו מותר לה, כמובן, לבחור את הסעיף המחמיר ביותר..."**

המאשימה ציינה כי במועד הגשת כתב האישום כנגד הנאשם עמדה בתוקף הנחיית ראש חטיבת התביעות מיום 10.7.17 (להלן: "הנחיית ראש חטיבת התביעות") אשר התוותה את מדיניות התביעה בהעמדה לדין בעבירה של גידול סם מסוכן, ועל פיה על התביעה לבחון מספר תבחינים המפורטים בה, לרבות מספר השתילים, התכנון שקדם לביצוע העבירה, היקף האמצעים ששימשו לביצוע העבירה, קיומו של חומר מודיעיני רלוונטי ומשקל הסם המסוכן.

המאשימה הוסיפה כי בעניינו של הנאשם, נסיבות המקרה עמדו בקריטריונים הקבועים בהנחיית ראש החטיבה להגשת כתב אישום בגין עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית חלף העבירה של גידול סם מסוכן, וכך נעשה.

המאשימה המשיכה וטענה כי חוק הסמים המסוכנים נכנס לתוקף בתאריך 1.4.19 ועל פיו, אשם אשר נתפס מחזיק לצריכתו העצמית סם מסוכן מסוג קנאביס וכאשר מדובר בהחזקה ראשונה, יראו זאת כעבירת קנס מיוחדת ויחולו על הנאשם ההוראות הקבועות בחוק.

הוסיפה כי עפ"י סעיף 4 בחוק הסמים המסוכנים אשר דן בתחילה ותחולת החוק - ככל שהאדם עבר את העבירה לפני יום התחילה (קרי 1.4.19) וביום התחילה היה תלוי ועומד תיק פלילי שטרם הוגש בו כתב אישום, אזי יוכל האדם לבקש לשלם בשל העבירה קנס. וכך לשון סעיף 4(ג)(1):

"על אף האמור בסעיף קטן (ב), עבר אדם עבירה לפני יופ התחילה, וביום התחילה תיק החקירה שנפתח בשל אותה עבירה היה תלוי ועומד וטרם הוגש בשלה כתב אישום, רשאי אותו אדם להודיע לתובע כשמשעותו בסעיף 12 בחוק סדר הדין הפלילי (להלן - תובע) או ליחידה החוקרת, לפי העניין, כי הוא מבקש לשלם בשל העבירה קנס בהתאם להסדר שבהוראות השעה, וכן כי הוא מבקש שתיק החקירה שנפתח בשל אותה העבירה ייסגר והרישום הפלילי לגביו יימחק".

המאשימה ציינה כי בעניינו, כתב האישום הוגש ביום 24.3.19, דהיינו לפי יום התחילה, כך שעפ"י לשון החוק הנאשם לא נכנס בגדר אותה הוראה רטרואקטיבית שצוינה.

עוד ציינה המאשימה כי על פי סעיף 1(1)(7) בחוק הסמים המסוכנים, עדיין נתונה בידי התביעה הסמכות להגיש כתב אישום בעבירת קנס מיוחדת, אם סברה התביעה מטעמים מיוחדים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת.

לגישת המאשימה כאן המקום להדגיש כי ביום בו נכנס לתוקף חוק הסמים המסוכנים, קרי 1.4.19, בוטלה הנחיית ראש חטיבת התביעות וזאת ממספר סיבות, העיקרית שבהן הינה כניסת החוק הנ"ל לתוקף. בתיקון זה נתן המחוקק את דעתו באשר למחזיקי סם מסוכן מסוג קנאביס לצריכה עצמית, באופן שההתייחסות כעת תהא קלה יותר למחזיקים, ואילו מגדלי הסם המסוכן "לצריכתם העצמית" לא הוכללו בקבוצה זו.

המאשימה גרסה כי משבוטלה ההנחייה של ראש החטיבה, ואילו הייתה המאשימה מגישה כתב אישום כנגד הנאשם בחלוף 6 ימים, כפי בקשתו, כתב האישום היה מייחס לו עבירה של גידול סם מסוכן.

אשר לאכיפה בררנית, המאשימה הפנתה לע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ**, וציינה כי אכיפה בררנית מתקיימת כאשר נאשמים שונים, שעניינם דומה, זוכים לאכיפה שונה ועומדים לדין בגין עבירות שונות, באותה תקופת זמן, וזאת ללא כל הצדקה.

המאשימה מסרה כי אכיפה בררנית יכולה להתקיים אף כאשר התביעה נהגה בתום לב ואין הכרח להצביע על מניע פסול שעמד ביסוד החלטתה. אולם הנטל להוכחת טענה זו מטול על כתפי הטוען לה, כאשר עליו "**להציג תשתית עובדתית מבוססת, התומכת בטענתו זו, ואין מדובר בנטל פשוט**" (ע"פ 7659/15 הרוש נ' מדינת ישראל).

עוד מסרה המאשימה כי בפרשת פרץ הנ"ל נקבע כי הנטל הראשוני לסתום חזקת התקינות המנהלית העומדת לתביעה ולהוכיח כי בוצעה אפליה שאינה מוצדקת, מונח על כתפי הנאשם. ככל שהנאשם יוכיח כאמור, הנטל יעבור למאשימה להראות כי כתב האישום הוגש כדין וכי לא נעשתה אכיפה שונה בעניינו של הנאשם.

המאשימה הוסיפה כי קבלת טענה של אכיפה בררנית על ידי בית המשפט עלולה להוביל לכך שהוראת חיקוק מסוימת לא תיאכף לאורך זמן, חרף האינטרס הציבורי באכיפתו, כפי שנקבע בהלכת פרץ.

לטענת המאשימה, בקשת ההגנה לביטול כתב האישום, נסמכת, בין היתר, על טענה של אכיפה בררנית, ואולם לא עלה בידי הנאשם להציג ולו בדל ראיה אשר יתמוך בטענה זו. ככל שאין בידי הטוען לאכיפה בררנית פסולה ולו ראשית ראיה, על בית המשפט לדחות את הטענה.

לפיכך, עתרה המאשימה לקבוע כי לא נפל כל פגם בהתנהלותה ואין כל בסיס משפטי המצדיק את ביטולו של כתב האישום ויש לדחות בקשתו של הנאשם לביטול כתב האישום.

דין והכרעה

דוקטרינת ההגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149(10) בחוק סדר הדין הפלילי, ומקנה לבית המשפט סמכות להורות, בין היתר, על ביטול כתב אישום מקום בו הגשתו או ניהולו של ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

הדין מכיר בטענת אכיפה בררנית כבסיס אפשרי להגנה מן הצדק (ראו למשל ע"פ 8551/11 **סלכני נ' מדינת ישראל**, פ"ס' 13, פורסם בנבו, 12.8.12. להלן: "עניין סלכני" או "**פרשת סלכני**"). הקריטריון החולש על טענה זו, ככל טענה להגנה מן הצדק, הוא השאלה האם יש בקיום ההליך משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, וכיצד ניתן לרפאה (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776).

כאשר הטוען להגנה מן הצדק מבסס את טענתו על אי נקיטת הליכים כנגד אחרים, עליו לעמוד במבחן משולש. תחילה, עליו להראות כי עניינם של אותם אחרים דומה מבחינה עובדתית לעניינו, באופן המצדיק התייחסות מקבילה בשאלת הגשת כתב אישום כנגדם. מצב זה כונה בפסיקה "קבוצת שוויון". בשלב השני, עליו להראות כי אי-נקיטת הליכים כנגד האחרים באותה קבוצת שוויון היא בבחינת אכיפה בררנית פסולה, להבדיל מ"מצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות" (עניין **סלכני**, בפ"ס' 14). לבסוף, ככל שהוכחו שני השלבים הראשונים, יש לבחון האם הדבר מחייב את ביטול האישום או זיכויו הנאשם, או שמא ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ומידתיים יותר, כגון התחשבות במישור הענישה (שם, פ"ס' 15; עניין **בורוביץ** הנ"ל, 807-808).

יישומו של הדין, כפי שתואר לעיל, מוביל למסקנה כי לא עומדת לנאשם הגנה מן הצדק, בטענה של אכיפה בררנית.

ראשית, ההגנה לא הצביעה על מקרים דומים מבחינה עובדתית, בהם חשודים בהחזקת סמים לצריכה עצמית כאשר עובדות כתב האישום מגלמות גידול סמים, לא הועמדו לדין, והוחלה בעניינם מדיניות אי ההפללה. זאת ועוד, היה על ההגנה להצביע על מקרים דומים באותה תקופת זמן בה נעברה העבירה, כדי להוכיח, בתיק זה.

שנית, בחינת המקרה דנן בהתאם לשלבים שנקבעו בהלכת בורוביץ' מלמדת כי המקרה אינו נמנה על אותם המקרים בהם ניתן לומר כי מתקיימת פגיעה בתחושת הצדק וההגינות שאין לרפאה אלא על ידי ביטולו של כתב האישום. אשר לשלב הראשון: כפי שצוין לעיל, אין במקרה דנן מחדל או פגם מצד המאשימה בעניינו של הנאשם, ובכך מתייתרת בחינת השלבים השני (אשר לקיום ההליך חרף הפגם) והשלישי (אם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטול כתב האישום).

כאן, מדובר במקרה בו הנאשם החזיק שתיל של סם בביתו אם כי מדובר בכמות קטנה של סם.

בהתאם להנחיית ראש חטיבת תביעות שהייתה בתוקף בזמן ביצוע העבירה והגשת כתב האישום, הוגש נגד הנאשם כתב אישום בגין החזקת סמים לשימוש עצמי ולא בגין גידול סמים.

חוק הסמים המסוכנים (עבירת קנס מיוחדת - הוראת שעה) התשע"ח-2018 (להלן: "חוק הסמים"), נכנס לתוקף מספר ימים לאחר הגשת כתב האישום דנן, מעשה העבירה בוצע כ-9 חודשים עובר למועד הגשת כתב האישום וכניסת חוק הסמים לתוקף.

לא מדובר בשיהוי בהגשת כתב האישום, אילו כתב האישום היה מוגש בסמוך למועד ביצוע העבירה ו/או סיום הליכי החקירה, מצבו המשפטי של הנאשם לא היה "טוב יותר" ממצבו היום.

צודקת ב"כ המאשימה בטענה כי אילו כתב האישום היה מוגש במועד מאוחר יותר, דהיינו לאחר כניסת חוק הסמים לתוקף, מצבו המשפטי של הנאשם לא היה בהכרח עדיף על מצבו היום, משביטל חוק הסמים את הנחיית ראש חטיבת התביעות אשר העניקה שיקול דעת לתביעה להגיש כתב אישום בעבירה שונה מזו שנסיבות המקרה מעלות. נוכח זאת, היה מוגש כנגד הנאשם כתב אישום בגין עבירה של גידול סמים ובכך נושא החלת מדיניות אי ההפללה עליו לא היה

עולה.

שוכנעתי כי לא קמה לנאשם הגנה מן הצדק המצדיקה התערבות כה קיצונית בשיקול דעת המאשימה, אשר יכולה להוביל לביטול כתב אישום.

משלא הרימה ההגנה את הנטל המוטל עליה לשם הוכחת אכיפה בדרנית, הבקשה נדחית.

קובעת להקראה ביום 4.5.20 בשעה 8:30.

הנאשם מוזהר בחובת התייצבות.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ב ניסן תש"פ, 06 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.